

Lợi

Người ta cho rằng, ngày nay nước Việt Nam ta có nhiều "mỏ than" nhất thế giới. Người ta mở miệng ra là than thở, kể khổ. Nhưng thử hỏi, có dân nước nào lại thiếu tiếng than. Biết bao người được người đời cho là sướng, đã vội phủ nhận, sướng gì, khổ thấy bà! Nghĩa là sướng có đấy nhưng không thấm gì với nỗi khổ còn đầy. Con người muốn thoát khổ và nhiều học thuyết được phát sinh từ cái khổ của con người. Học thuyết "duy" được khai triển mạnh mẽ để con người thoát khổ. Thôi thì "duy" đủ thứ. Duy tâm, duy lý, duy linh, duy lợi, duy nghiêm, duy sinh, duy vật. Học thuyết "chủ" cũng được đề xướng. "Chủ" cũng được vài ba cái. Nào là tư bản chủ nghĩa, xã hội chủ nghĩa, cộng sản chủ nghĩa, dân tộc chủ nghĩa, cá nhân chủ nghĩa. Nhưng chưa có ai thoát khổ khỏi "duy" với "chủ" cả.

Trái lại, càng "duy" càng "chủ" lại càng khổ. Chỉ cần đọc vài cuốn "duy" với "chủ" là khổ trí liền. Thôi chúng ta bỏ học thuyết qua một bên, suy xét với kinh nghiệm bản thân thì có lẽ chỉ có hai thứ làm cho con người khổ nhiều. Đó là cái danh với cái lợi. Cái "danh" chỉ hành hạ một số người tri thức, giàu có, tài ba. Nhưng cái "lợi" thì hành đủ mọi hạng người.

Cái lợi, cái lời hay cái lãi là cái điều mình hưởng được hơn so tính với cái điều mình phải tốn phí. Bỏ công sức mà không hưởng gì. Mất thì giờ mà chẳng được chi. Tồn tiền bạc mà chẳng có lấy một chút gì, thì chẳng có lợi, chẳng lời mà còn lỗ nặng. Tay làm hàm nhai. Có làm tất có hưởng-hòa vốn. Làm thật nhiều, làm ngày không đủ, tranh thủ làm đêm, hết thì giờ hưởng-lỗ vốn. Đại thi hào Nguyễn Công Trứ đã xuất vốn:

Trong lãng miếu ra tài lương đồng,
Ngoài biên thùy rạch mũi can thương
Làm sao cho bách thế lưu phương
Trước là sĩ sau là khanh tướng
Kinh luân khởi tâm thương
Bình giáp tàng hung trung.

Ngẫm nghĩ lại chỉ còn thấy:

Cuộc hành lạc bao nhiêu là lãi đấy
Nếu chẳng chơi thiệt ấy ai bù.

Và cảm nhận ra:

Hễ không điều lợi, khôn thành đại.

Thi hào Nguyễn Công Trứ đã nhận xét chí lý. Chỉ có cái "lợi" mới xác định sự khôn ngoan thật của con người. Sự khôn ngoan của con người thời nào cũng vậy, được xác nhận qua số tài sản tinh thần hay vật chất mình có. Trong sách Tin Lành Lu-ca 12:16-21 Chúa Giê-su phán một ví dụ rằng: "Ruộng của một người giàu kia sinh lời nhiều lắm". Sau nhiều

năm vất vả, người giàu này mới tính chuyện hưởng chó không đại gì tiếp tục giàu thêm. Ông ta thỏa mãn với mình: "Linh hồn ơi, mày đã được nhiều của để dành dùng lâu năm, thôi hãy nghỉ, ăn uống, vui vẻ". Thế là "lãi đầy". Chúa Giê-su kết thúc câu chuyện như vậy: "song Đức Chúa Trời phán cùng người rằng: Hỡi kẻ đại. Chính đêm nay linh hồn người sẽ bị đòi lại (chết), vậy những của cải người sắm sẵn sẽ thuộc về ai?" Lỗ vốn, mất cả chì lẫn chài. "Hễ không điều lợi khôn thành đại".

Trong cuốn *L'Être et le néant*, Jean P. Satre cho rằng: "chết là hết rồi, cái chết không thuộc về hiện sinh". Nhưng sau đó ông lại nói: "sự chết là một sự thua thiệt nhất của con người và cũng là một chuyện phi lý nhất". Con người lao khổ một đời để rồi chết với hai bàn tay trắng thì thua thiệt nhất, "lỗ" nặng, phi lý quá. Chúa Giê-su phán: "Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình thì có ích gì? Vậy thì người lấy chi mà đổi linh hồn mình lại?" (Ma-thi-ơ 16:26). "Được cả thiên hạ" chưa phải là "lợi". Linh hồn được cứu rồi khi bước vào ngưỡng cửa sự chết mới là lời to.

Chúng ta đang bước vào mùa giáng sinh, nhiều doanh nghiệp đang tính chuyện "lợi" trong thương trường. Nhiều người đang tính chuyện "lợi" trong một vài ngày nghỉ vui chơi. Mùa giáng sinh, chúng ta hưởng một chút "lợi" như vậy sao? Cái "lợi" lớn nhất mà chính Đức Chúa Trời đã ban cho nhân loại chính là sự giáng sinh của Chúa Giê-su "không bị hư mất mà được sự sống đời đời" (Giăng 3:16). Đối với Cơ Đốc Nhân, sự chết không còn là "sự thua thiệt nhất của con người" và cũng không còn là chuyện phi lý nhất. Phao-lô tuyên bố: "sự chết là điều ích lợi cho tôi vậy", vì đó là cách "đi ở với Đấng Christ là điều tốt hơn" (Phi-líp 1:21,23). Mong rằng mùa giáng sinh này quý vị được "lợi" lớn bởi sự tiếp nhận Chúa Giê-su làm Cứu Chúa của đời sống mình, hầu cho tội lỗi được tha, linh hồn được cứu, hưởng được sự sống đời đời phước hạnh do chính Đức Chúa Trời sắm sẵn và ban cho. Quý vị sẽ chẳng còn thiệt tha đi "trên đường danh lợi vinh hiển nhục" nơi trần thế này. Quý vị sẽ hân hoan tuyên bố như Phao-lô rằng: "Tôi coi sự lợi cho tôi như sự lỗ vậy. Tôi cũng coi hết thảy mọi sự như là sự lỗ vậy, vì nhận biết Chúa Giê-su là quý hơn hết" (Phi-líp 3:7,8).

Hỡi các Cơ Đốc Nhân năm nay hãy cố gắng kiếm "lợi" cho thật nhiều. Trước mặt Đức Chúa Trời một linh hồn được cứu quý hơn cả thế gian. Chúa Giê-su giáng sinh bởi chỉ để "tìm và cứu kẻ bị hư mất" (Lu-ca 19:10) Hãy dành nhiều thì giờ, tiền bạc, vào công việc truyền vá phúc âm. Hãy chứng tỏ sự khôn ngoan của mình: "Người khôn ngoan có tài được linh hồn người ta" (Châm-ngôn 11:30)

Kính chúc quý vị được đầy dẫy sự khôn ngoan và đắc lợi trong mùa giáng sinh năm nay.